

Хората се изпокриха по кжщитѣ. Никой не смѣеше да замръкне по кѣра или на пжть да подрани.

Тая сутринь бай Иванъ кираджията провѣри още веднѣжъ ритлитѣ на колата, прекръсти се и смуши кравитѣ съ кжсия остень. Колелата проплакаха, събудени отъ сънь, и колата излѣзе на улицата. Бѣше съвсемъ тъмно. Само на изтокъ една бѣла ивица показваше, че зората скоро ще огрѣе сопотското поле. Но Сопотъ още спѣше. По кривитѣ му улици скрибуцаше само колата на бай Ивана, натоварена съ две голѣми, празни бурета.

— Стой! — извика единъ пресипналъ гласъ, когато колата стигна края на градчето по пжтя за Пловдивъ.

Коларѣтъ застана предъ кравитѣ и ги спрѣ. Отъ окопа, край пжтя, изскокна едно високо заптие. То стисна съ дветѣ си ржце пушката и я опрѣ до гърдитѣ на кираджията:

— Кжде си подранилъ толкова рано?

— Въ Брѣстовица, агаларѣ. За ханджията вино ще карамъ. Знаешъ, свикна раята да пие и безъ винце не може...

— Аха! Свикна и глава противъ султана да вири, но ще видимъ каква ще излѣзе! — изрѣмжа заптието и свали пушката си отъ гърдитѣ на коларя.

Удари съ приклада едното буре. То издаде ясенъ звукъ. Заптието удари и другото буре. И отъ него се разнесе сжщиятъ гласъ.

— Свободенъ си! Карай! — рече заптието съ пресипналия си гласъ, като не забрави да стовари приклада на пушката си и върху гърба на бай Ивана.

Той се преви отъ болка, но нищо не рече. Обърна се, направи дълбокъ метанъ, смушка кравитѣ, и колелата на колата му отново заскрибуцаха по разкаляния пжть за Пловдивъ.